

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. sp. z o.o. w W.

przeciwko M. sp. z o.o. sp.k. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na występowaniu zagadnień prawnych dotyczących wykładni art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. w zakresie kryteriów ustalenia zjawiska utrudnienia w dostępie do rynku innemu przedsiębiorcy, a także pojęcia „rynku” oraz istnienia domniemania utrudnienia w dostępie do rynku.

Stanowiska strony skarżącej nie sposób jednak podzielić. Przedstawione zagadnienia są oderwane od poczynionych ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd Najwyższy podkreśla tymczasem, że kwalifikacja czynów nieuczciwej konkurencji, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. musi być zawsze uzależniona od okoliczności konkretnej sprawy i trudno w tym zakresie generalizować charakter prawny zawieranych postanowień umownych (por. uchwała SN z 18 listopada 2015 r., III CZP 73/15, OSNC 2016, nr 12, poz. 135). Przykładem zagadnienia prawnego postawionego całkiem poza poczynionymi ustaleniami Sądu drugiej instancji było zagadnienie dotyczące tego, czy ze wskazanego przepisu można wyprowadzić swoiste domniemanie prawne utrudnienia w dostępie do rynku. Tymczasem Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie tyle uznał, że z art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. wynika jakiegokolwiek domniemanie prawne ale że w ustalonym stanie faktycznym rzeczywiście i jednoznacznie wykazano utrudnienie w dostępie do rynku przez pobranie określonych opłat (k. 10 uzasadnienia).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

jw